

” רבי
נחמן
מברסלב

סיפורים משלים ועדויות

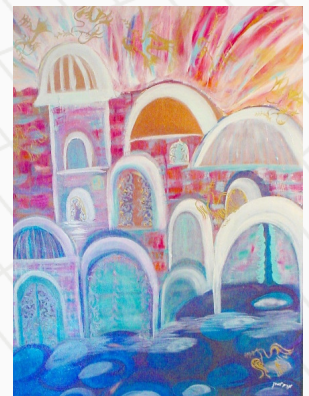
עֲכוּב שֶׁל רַבְנּוֹ ז"ל בַּעֵת שְׁנַסַּע עַל שַׁבַּת שִׁירָה

פֶּעַם אֶחָד נָסַע רַבְנּוֹ לְמַעַדְוֵעֲדִיוּקַע וְנִתְעַכַּב בְּדַרְךְ וְלֹא הִגִּיעַ עַל שַׁבַּת וְהִכְרַח לְשַׁבּוֹת בְּכַפֵּר הָאֵלֶּאָוּקִיּוּקָא סְמוּךְ לְמַעַדְוֵעֲדִיוּקַע. כִּי הַסּוּסִים נִתְיַגְעוּ וְלֹא הָיוּ יְכוּלִים לִילֵךְ וְנִתְאַחַר עַד שֶׁבָּא סְמוּךְ לְהַדְלֵקֶת גְּרוֹת מִמָּוֶשׁ לְכַפֵּר הַגָּיִל. וְאַחֲרֵכֶךְ בְּשָׂבָא לְבֵיתוֹ לְקַאן סֵפֶר לְפָנָיו כָּל הַמַּעֲשֵׂה הַזֶּה בְּאַרְיֻכּוֹת גְּדוּלָּה.

אמר רבנו הקדוש:

- ☞ מצוה גדולה להיות בשמחה תמיד.
- ☞ אין שום יאוש בעולם כלל.
- ☞ אם אתה מאמין שאפשר לקלקל, גם תאמין שאפשר לתקן.
- ☞ יש עניין שנתהפך הכל לטובה.
- ☞ התבודדות היא מעלה עליונה וְגְדוּלָּה מִן הַכֹּל.

וְאָמַר שֶׁבַעֵת שֶׁהָלְכוּ הַסּוּסִים סְמוּךְ לְעָרֵב וְהוּא הָיָה רוֹצֵה שְׁיֻרוּצוֹ בְּמַהִירוֹת גְּדוּלָּה אֲבָל הֵם לֹא רָצוּ לִילֵךְ וְאָמַר שֶׁהָיָה דוֹמָה בְּמוֹ שְׁבוּרַחִין בְּחֵלּוֹם שֶׁנִּדְמָה לְהָאָדָם שֶׁצָּרִיךְ לְבָרַח וְאִי אֶפְשָׁר לוֹ לְבָרַח בְּשׁוּם אֶפֶן כִּידוּעַ בְּחוּשׁ שֶׁכֶּךָ דַּרְךְ הַחֵלּוֹם. כֶּךָ הָיָה לוֹ אֵז וְהָיָה לוֹ צַעַר גְּדוּלָּה מְאֹד שֶׁלֹּא יָבוֹא לִידֵי חֵלּוֹל שַׁבַּת חָס וְשָׁלוֹם. וְנִדְמָה לוֹ בְּשַׁעֲת נִסְיַעְתּוֹ בְּמוֹ שְׁמוּלִיכִין אֶת הָאָדָם לְגִיהֶנָּם שְׂאֵז בּוֹדְאֵי הַפֶּחַד גְּדוּלָּה עַד אֵין סוּף, כֵּן מִמָּוֶשׁ פֶּחַד זֶה הָיָה עָלָיו מִחֲשֵׁשׁ חֵלּוֹל שַׁבַּת חָס וְשָׁלוֹם.

כל מה שמתגדל ומתפאר שם הצדיק יותר מתגדל ומתפאר שם השם יתברך ביותר. (קל"ב ב', סו)
טוב להגיד ולשיר **נַחַח נַחֲמֵי נַחֲמֵן מֵאוֹמוֹן** לזכות לכל הישועות

ומכלל דבריו הבנתי קצת מלשונו עצם הפחד של האדם בשעה שמוליכין אותו לגיהנם חס ושלום. ואי אפשר לציר זאת בכתב כי כפל דבריו פעמים והפליג מעצם הפחד הגדול והנורא עד אין סוף ואין תכלית שנופל על האדם בעת שמוליכין אותו לגיהנם חס ושלום. וממש פחד זה היה עליו אז מחמת שהיה מתירא שלא יבוא לידי חלול שבת חס ושלום, והמעשה הזאת הייתה בחורף קדם שבת שירה.

ויש בזה ספור שלם. כי עבוב של רבנו זכרוננו לברכה לא היה דבר ריק בפרט בעת שנסע על שבת שירה, וכבר היו אנשיו מקבצים שם מכמה עירות והוא היה צריך לומר תורתו הקדושה והנוראה מאד ולעשות ולתקן מה שהיה עושה ומתקן בתורתו הקדושה ועסקו עם אנשיו. ואמר שבכל עת הקבוצין שהוא צריך לומר תורה לפני אנשיו, אזי ממש הרעש והפחד שיש על כלל ישראל בערב יום-כפור לעת ערב בעת שהולכין לבית-הכנסת, ממש פחד ורעש זה נופל עליו באותו השבת או יום-טוב שהוא צריך לומר תורה בראשית.

ואחר הרעש הגדול הזה שכבר היה מוכן לבוא על שבת שירה כדרךנו מכמה שנים ופתאום נתעכב ושבת בכפר הוא ואנשיו שנסעו עמו, ועוד קצת אנשים שכבר באו לקראתו, כלם הכרחו לשבת בכפר הנ"ל. ולא היה להם מה לאכל ולשתות, והכרחו לאכל חלה של דגן ולקדש על החלה. כי לא היה שם כוס לקדש על היין שרת, ואפלו סבין ושום בלי אכילה לא היו להם. והוא זכרוננו לברכה ספר אחר-כך כל סדר השבת שהיה שם באריכות.

אחר שבת נסע למעדוועדיווקע, וביום שני היה חמשה עשר בשבט ועשו סעודה וישב אז עם אנשיו ואמר אז התורה שהיה צריך לומר לפניהם. אשרי הזוכה לידע דבר אחד ממה שעבר על רבנו זכרוננו לברכה בכל פעם, כי בכל מארעותיו היו סודות נוראות נפלאות ועצומות מאד. (חיי מוהר"ן קכ"ז).

